

Rekenjuf

- Blog- De juf van mijn dochter trok het niet meer, iedere ochtend om zeven uur het huis uit te moeten om op tijd voor haar Amsterdamse klas te verschijnen. Na de zomervakantie zou ze niet terugkomen. Nee, ze had nog geen andere onderwijsbaan gevonden, en ze verwachtte ook niet dat dat ging gebeuren: het Noord-Hollandse dorp waar ze woonde lag in een krimpregio, daar gold voor veel scholen een aannamestop. Maar ze kon terecht in de horeca, dat leek haar ook leuk.

Barvrouw! Ik zag het haar doen, met haar duidelijke stem en dwingende ogen. Ze had er al zoveel lastige Amsterdammertjes mee gedompteerd dat een volle Noord-Hollandse kroeg haar zelfs in kermistijd geen schrik meer kon aanjagen. Bovendien: haar vriend zat in de muziek, deze overstap leverde haar beslist werktijden op die beter bij haar relatie pasten. Dus zei ik maar dat deze stap vast goed ging uitpakken. Toch kon ik het niet laten toe te voegen dat ik haar vertrek een enorm verlies vond voor de school, en voor het onderwijs in het algemeen. Ze glimlachte een beetje vermoeid, ik was beslist niet de eerste die dit had gezegd.

Op weg naar huis zoomde mijn chagrijn een beetje uit. Dochters moegereisde juf werd meer dan zomaar een vrouw in zomaar een baan die zomaar had besloten iets heel anders te gaan doen. Ze werd een van de vele hoogopgeleide onderwijskrachten die na jaren van sommen stampen met groep acht eindelijk eens goed naar haar allereigenste rekentaak had gekeken. En toen had gezien dat keihard werken in het onderwijs gewoon níet werd beloond. Dat haar komend jaar waarschijnlijk een nóg iets grotere klas boven het hoofd hing, met nóg iets minder budget voor leuke extra's en nóg iets dwingender regelgeving. En dat de salarisverbetering waarover het nu al tijden ging zonder twijfel opnieuw zou worden uitgesteld. Dus dichter bij het werk wonen zat er ook in de toekomst niet in.

Reëel rekenwerk, juf!, dacht ik dus uiteindelijk. Maar ook: en nu maar hopen dat deze som ook ergens hoger in de beslissingspiramide opduikt. En dat 'ze' daar dan zien hoe maf het is dat juffen en meesters zich alleen nog probleemloos een huis kunnen veroorloven in regio's waar scholen sluiten vanwege een teruglopend kindertal.

Anne Pek